

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie obwinionego W. K., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 26 października 2023 r. zażalenia obrońcy obwinionego na zarządzenie Przewodniczącego I Wydziału Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2023 r., sygn. akt I ZSK 45/22, w przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt I ZSK 45/22

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. z zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze

postanowił:

zmienić zaskarżone zarządzenie w ten sposób, że przyjąć zażalenie obrońcy obwinionego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt I ZSK 45/22.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego I Wydziału Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2023 r., sygn. akt I ZSK 45/22, odmówiono przyjęcia zażalenia obrońcy obwinionego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt I ZSK 45/22.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł obrońca obwinionego, który zaskarżył je w całości, podnosząc obrazę przepisów postępowania, tj. art. 460 k.p.k. przez jego błędną wykładnię wyrażającą się uznaniem, że zażalenie zostało przez obrońcę wniesione po upływie dotyczącego go terminu, z pominięciem powszechnie akceptowanego i stosowanego w doktrynie i orzecznictwie modelu

wykładni przepisów regulujących terminy wnoszenia środków zaskarżenia, zakładającego, że termin do wniesienia środka zaskarżenia dla każdego z uprawnionych - strony postępowania i obrońcy działającego w jego imieniu w sprawie, należy liczyć od daty późniejszego z dokonanych doręczeń skarżonych rozstrzygnięć, a nie dla każdego z nich oddzielnie, wobec czego zasadne było uznanie, że wniesione przez obrońcę zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r. już po upływie terminu obowiązującego obrońcę, ale jeszcze w terminie biegnącym dla strony postępowania, zasługuje na rozpoznanie.

Skarżący sformułował nadto ewentualny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego zarządzenia, polegającego na pominięciu, że zaskarżone postanowienie zostało doręczone stronie w dniu 9 czerwca 2023 r., a zatem termin do złożenia zażalenia upływał w dniu 16 czerwca 2023 r., w którym to dniu obrońca złożył zażalenie, którego przyjęcia do rozpoznania z uwagi na przekroczenie terminu do złożenia błędnie odmówił sąd zaskarżonym zarządzeniem.

Podnosząc powyższe uchybienia autor zażalenia wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia poprzez przyjęcie wniesionego przez obrońcę zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r. do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy obwinionego uznać należy za zasadne. Sąd Najwyższy w pełni aprobuje bowiem stanowisko skarżącego, iż termin do wniesienia środka zaskarżenia dla każdego z uprawnionych (obwiniony i obrońca) należy liczyć od daty późniejszego z dokonanych doręczeń zaskarżonego rozstrzygnięcia, a nie - jak nieprawidłowo uczyniono to w zaskarżonym zarządzeniu - dla każdego z nich oddzielnie.

Wskazać należy, iż w wypadku doręczenia odpisu postanowienia stronie oraz jej przedstawicielowi procesowemu w różnych terminach „termin wniesienia zażalenia biegnie – zarówno dla strony, jak i dla przedstawiciela procesowego – od

daty późniejszego doręczenia” (zob. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, art. 460), przy czym powyższa zasada pozostaje w pełni aktualna na gruncie postępowania dyscyplinarnego. Zaznaczenia wymaga, iż obrońca obwinionego nie wnosi własnych środków odwoławczych, lecz czyni to zawsze w imieniu obwinionego na podstawie udzielonego mu upoważnienia do obrony. W konsekwencji „jeżeli zażalenie składał zarówno obrońca, jak i oskarżony (obwiniony) osobiście, to zażalenie obrońcy wniesione w terminie 7 dni od daty otrzymania odpisu orzeczenia przez oskarżonego, zachowuje termin z art. 460 k.p.k., choćby nastąpiło to z przekroczeniem 7 dni od daty otrzymania odpisu orzeczenia z uzasadnieniem przez tegoż obrońcę” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20.02.2018 r., SNO 65/17, LEX nr 2455742). W tożsamy sposób należy ocenić sytuację, w której obwiniony złoży środek odwoławczy z przekroczeniem własnego terminu, lecz w terminie biegnącym jeszcze dla jego obrońcy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 kwietnia 2017 r., VI KZ 3/17, LEX nr 2273877; z dnia 26 lutego 2015 r., III KZ 8/15, LEX nr 1646393).

Z analizy akt sprawy wynika, iż postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt I ZSK 45/22, doręczono obwinionemu w dniu 9 czerwca 2023 r., (k. 1664), a zatem siedmiodniowy termin na wniesienie środka zaskarżenia upływał w dniu 16 czerwca 2023 r. Zażalenie na powyższe postanowienie obrońca obwinionego wniósł w dniu 16 czerwca 2023 r. (k. 1670). Tym samym obrońca obwinionego złożył zażalenie w terminie właściwym dla obwinionego, wobec czego był uprawniony do wywiedzenia zażalenia na jego rzecz przy zachowaniu ustawowego terminu.

[M. T.]

[ms]

